

INFO

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

V neděli 16. října Otec Biskup Jan Baxant bude naším farníkem udělovat svátost biřmování.

Mše svatá s udělováním svátostí začne v 10.00 v chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníku.

NEBUDE MŠE SV. V ZÁBOŘÍ.

Srdečně zveme všechny farníky

1. LISTOPADU: SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

Úterý:

18.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

2. LISTOPADU: VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Středa:

17.00 - hřbitov v Mělníku -
Pražská ulice

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Zábouří
18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
18.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Zábouří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Obtížné je chápat cestu ke svatosti, protože jde proti proudu

Ježíš učí svoje učedníky a zástup shromážděný na hoře poblíž Galilejského jezera (srov. Mt 5,1-12). Slovo zmrtvýchvstalého a živého Pána nám i dnes ukazuje cestu k dosažení pravé blaženosti, cestu vedoucí do nebe. Je obtížné pochopit tuto cestu, protože jde proti proudu, ale Pán nám říká, že kdo půjde touto cestou, bude šťastný, dříve či později bude šťastný.

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ Může nás napadnout otázka, jak může být šťastný člověk, který je chudý v srdci, jehož jediným pokladem je nebeské království. Důvod spočívá právě v tom, že člověk, který má obnažené srdce a je svobodný od spousty mondénních věcí, je v nebeském království „očekáván“.

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ Jak mohou být šťastní ti, kdo pláče? A přece, kdo v životě nikdy nezakusí smutek, tíseň a bolest, nepozná nikdy moc útěchy. Šťastní však mohou být ti, kdo jsou schopni se dojmout, schopni vnímat v srdci bolest, která je v jejich životě a v životě druhých. Takoví budou šťastní! Něžná ruka Boha Otce je totiž potěší a pohladí.

„Blahoslavení tiší.“ A kolikrát jsme my naopak netrpěliví, nervózní, stále připravení si stěžovat! Vůči druhým máme spoustu požadavků, ale přijde-li na nás, reagujeme zvyšováním hlasu jako bychom byli vládcové světa, zatímco ve skutečnosti jsme všichni Božími dětmi. Mysleme spíše na ony maminky a tatínky, kteří jsou velice trpěliví k dětem, které je vyvádějí z míry. Taková je Pánova cesta: cesta mírnosti a trpělivosti. Ježíš touto cestou prošel, odmalička zakoušel perzekuci, exil a potom v dospělosti pomluvy, nástrahy a falešná obvinění před soudem. A všechno tiše snášel. Z lásky k nám vytrpěl dokonce kříž.

„Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ Ano, ti kdo mají silný smysl pro spravedlnost nejenom vůči druhým, ale v první řadě k sobě samým, budou nasyceni, protože jsou připraveni přijmout větší spravedlnost, kterou může darovat jedině Bůh.

A potom „blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ Šťastní, kdo umějí odpustit a slitovat se nad druhými, nesoudí všechno a všechny, nýbrž snaží se vcítit do druhých. Odpuštění je tím, čeho je nám zapotřebí všem, nikoho nevyjímaje. Proto na začátku mše uznáváme, že jsme tím, čím jsme, tedy hříšníky. A není to jen slovní obrat, formalita, nýbrž skutek pravdy. „Pane, tady jsem, smiluj se nade mnou.“ A pokud dovedeme udělit druhým odpuštění, o které sami prosíme, jsme blahoslavení. Jak říkáme v „Otče náš“: „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Pohledme do tváře těm, kdo chodí rozsévat koukol. Jsou šťastní? Ti kdo stále hledají příležitost, jak podvést a využít druhé, jsou šťastní? Nikoli, nemohou být šťastní. Avšak ti, co se denně trpělivě snaží rozsévat pokoj, jsou tvůrci pokoje a smíření, ti jsou blahoslavení, protože jsou pravými dětmi našeho nebeského Otce, který zasévá vždycky a pouze pokoj, takže nakonec poslal na svět svého Syna jako sémě pokoje pro lidstvo.

Drazí bratři a sestry, toto je cesta svatosti a zároveň cesta štěstí. Je to cesta, kterou prošel Ježíš, ba dokonce On sám je touto cestou. Kdo kráčí s Ním a jde skrze Něho, vstupuje do života, do věčného života. Prosme Pána o milost, abychom byli lidmi prostými a pokornými, o milost umět plakat, o milost být tiší, o milost pracovat pro spravedlnost a pokoj a především o milost nechat si odpustit Bohem, abychom se stali nástroji Jeho milosrdenství.

Tak to činí svatí, kteří nás předešli do nebeské vlasti. Oni nás doprovázejí na naší pozemské pouti, povzbuzují nás, abychom šli dále. Jejich přímluva ať nám pomáhá jít Ježíšovou cestou a vyprosí věčné štěstí našim zesnulým bratrům a sestrám, za které obětujeme tuto mši.

Svatý otec František

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Památka Panny Marie Růžencové

Tento svátek úzce souvisí s modlitbou růžence. Od konce 11. století se začal hojněji užívat předchůdce modlitby Zdravas Maria a sice spojením Pozdravení andělského (Lk 1,28) a slov Alžběty (Lk 1,41). Nejstarší doklady této modlitby na Západě jsou už z přelomu 7. a 8. století, na Východě dokonce o sto let dříve.

Nová modlitba pak byla spojena s Otčenášem a tak postupně vznikl růženec. Předchůdce růžence, kde bylo sto Zdravasů doprovázeno zamyšlením nad životem Krista, je doložen okolo roku 1300 v opatství sv. Tomáše u Trevíru, které patřilo cisterciákům. Roku 1409 vznikla nová forma růžence dílem kartuziánského novice Dominika Pruského.

V této nové formě se na konci tehdejšího zdravasů po jménu Ježíš přidávaly clausulae víae Jesu (ze života Ježíšova od Zvěstování až po jeho nový příchod). Tento nový růženec měl 50 tajemství, která byla záhy dále rozšířena na 150 tajemství Adolfem z Essenu zemřelým v roce 1439. Mylně připsal růženec sv. Dominikovi dominikán Alanus de Rupe (de la Roche). V druhé polovině 15. století byl růženec redukován z původních 50 (resp. 150) tajemství na 15 (poprvé doloženo r. 1483 u Stephana ze Sallay) a taktó zjednodušený se stal lidovou modlitbou, která byla vydatně podporována i četnými růžencovými bratrstvy - poprvé v roce 1475 v Kolíně. V pozdním středověku dostal také Zdravas nynější podobu s dodatkem za šťastnou smrt. Pro růženec je rovněž vhodný název Žaltář Panny Marie, neboť monastickým ideálem středověku bylo modlit se každý den všech 150 žalmů. Aby toho mohli dosáhnout i latiny neznalí řeholníci, byly žalmy nahrazeny Otčenáši a posléze Zdravas. Jméno růženec (původně Paternostermacher) pochází z legendy 13. století, podle které se jistý cisterciák modlil před sochou P. Marie padesát zdravasů a na její hlavě spatřil věnec s padesáti růžemi.

V 16. století už byla modlitba růžence díky růžencovým bratrstvům velmi rozšířena. Síle této modlitby bylo také připsáno vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta 7. října 1571. V této bitvě porazil Don Juan d'Austria mnohem silnější turecké vojsko v čele loďstva vypraveného Španěly, Piem V. a Benátskou republikou. Tímto vítězstvím byla zlomena námořní moc Turecka. Proto Pius V. stanovil na výroční den bitvy svátek Panny Marie Vítězné. Jeho nástupce Řehoř XIII. pak povolil roku 1573 v kostelech s růžencovým oltářem nebo kaplí svátek sv. růžence a stanovil ho na první neděli v říjnu. Když v roce 1716 došlo pod vedením prince Evžena Savojského k vítězství nad Turky u Petervaradínu, rozšířil Klement XI. svátek na celou církev. Pius X. jej pak přeložil r. 1913

na původní datum 7. října a v r. 1960 byl změněn název svátku na Panny Marie Růžencové.

Růžencový měsíc říjen stanovil teprve Lev XIII. S tím, aby se v tomto měsíci denně modlil růženec ve všech farních kostelech. 16. října 2002 papež sv. Jan Pavel II. přidal k růženci tajemství světla.

PhDr. Petr Kubín Ph.D.

Modlitba růžence – lék pro celého člověka

Růžencová modlitba nás jednoduchým, prostým způsobem uvádí do tajemství Ježíšova pozemského života. Náš křesťanský způsob života je leckdy vyčpělý, naše společenství se rozkládá zevnitř silicím individualismem, relativismem, sobectvím a neláskou. Je tedy vícero důvodů, abychom se snažili prožívat své křesťanství v úzkém spojení s Ježíšovou Matkou a nechali se vést jejím příkladem.

Díky jednoduché metodě a všeobecně známým biblickým scénám hovoří růžencová modlitba po věky bezprostředně k srdci jak prostých lidí, tak pro svůj evangelně-biblický základ i ke vzdělaným. Modlíci se člověk uvažuje o tajemstvích své spásy, jimž nemůže porozumět, ale s údivem, vírou a láskou je může rozjímat, a otevírá se tak pro skryté a nepochopitelné.

Modlitba růžence je modlitbou christologickou se silným mariánským podtextem. Maria je přítomna v každém tajemství, každým tajemstvím je obklopena. Bůh velmi úzce spojuje její bytí s dílem spásy, a tak nás modlitba růžence učí spojovat náš pohled s Mariiným, abychom se soustředili na Krista. Úcta k Matce Boží se nemůže vztahovat jenom k ní, protože nejvyšší a konečný cíl úcty k Panně Marii je oslava Boha a snaha věřících přivést svůj život a skutky do souladu s vůlí Boží. Jak se o růženci vyjádřil Pavel VI., příznačné opakování „Zdravas Maria“ je jakoby osnovou, na níž se rozvíjí kontemplace o tajemstvích Ježíšova vykupitelského díla.

Růženec se rozhodně nestaví proti rozjímaní Božího slova a proti liturgické modlitbě. Mnohem spíše je jejím přirozeným a ideálním doplněním, zejména jako příprava na mši svatou či jako díků činění po ní. Krista, s nímž se setkáváme v evangeliu a Nejsvětější svátosti, nazíráme s Marií v rozmanitých chvílích jeho života pomocí tajemství plných radosti, světla, bolesti a slávy. V Mariině škole se tak učíme připodobňovat jejímu synu a hlásat ho svým životem. Je-li eucharistie středem křesťanova života, přispívá růženec výhradě k šíření společenství s Kristem a vychovává k tomu, abychom měli pohled upřený na něho a vyzařovali na všechny a na všechno jeho milosrdnou lásku.

Vizuální člověk dneška je vystaven mnoha negativním a rušivým obrazům. Aby byl před nimi uchráněn, potřebuje obrazy pozitivní a léčivé. A právě takové skrývá prostá modlitba růžence: jsou uzdravující, neboť jsou spojeny s Kristovým dílem spásy. Dnes pracují psychologové s poznatky o síle vnitřních obrazů, kterou chápal už sv. Tomáš Akvinský ve 13. století. Meditace tajemství spásy v modlitbě růžence působí jako lék na celého člověka. A jen zdravý člověk může působit blahodárně na své bližní.

Mnohé psychoterapeutické školy doporučují ve svých programech meditaci. Pro křesťany však modlitba není pouhou terapií, nýbrž na prvním místě oslavou Boha, při níž se vracíme ke svému původu. To má pro naše tělo a duši uzdravující účinky.

Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

Dne 21. listopadu slaví církev památku Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě – její uvedení do chrámu a zasvěcení Bohu. Památka má svůj původ na Východě. Původně to byla připomínka výročí posvěcení mariánské baziliky v Jeruzalémě, postavené v roce 543 poblíž Jeruzalémského chrámu. Bazilika byla sice v dalších stoletích zbořena, ale křesťané na Východě slavili

tento den dále. Spolu s nimi si dnes připomínáme osobní zasvěcení Panny Marie, jímž se zcela odevzdala Bohu do služeb díla spásy a stala se tak vzorem Bohu zasvěceného života. Zároveň ji uctíváme jako živý Boží chrám, jímž byla od okamžiku svého Početí.

Panna Maria nás tímto svátkem uvádí do chrámu. Chrám je místem oddechu od každodenního shonu a stresů, je místem zotavení a také nejlepší školou života. Žijeme ve společnosti, kde se lidé nechávají obelhávat falešnými nadějemi lepšího a kvalitnějšího života, a přitom zapominají žít „dnešek“. A žít ho radostně, s láskou v srdci a vnitřní svobodě. Proč člověk tak rád ničí sám sebe? Proč se lidé nechávají vnitřně zotročit? Proč nežít pozemský život v jednoduchosti a kráse?

Slavení památky Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě se neopírá o Písmo svaté, ale o starokřesťanské legendy a Jakubovo protoevangelium, kde je uvedeno, jak byla Panna Maria svými rodiči uvedena do Jeruzalémského chrámu, aby tam byla vychovávána. Nepochybně to byla dobrá škola života, když její láska byla větší než bolest a následný smutek přivádějící člověka k pesimismu.

Kéž bychom i my, vedeni Pannou Marií, vždy hledali v našich chrámech před svatostánkem posilu pro náš vnitřní chrám. Všemohoucí Bože, tys od věčnosti vyvolil Pannu Marii, aby byla svatá a milostiplná; na její přímělu dávej i nám z nevyčerpatelného bohatství své milosti.

Slavnost Všech svatých

V den slavnosti Všech svatých vnímáme obzvláště silně společenství svatých, naši velkou rodinu tvořenou všemi členy církve, a to jak těmi, kdo jsou jako my poutníky na této zemi, tak těmi mnohem početnějšími, kteří ji už opustili a šli do nebe. Všichni jsme sjednoceni a říkáme tomu „společenství svatých“, tedy společenství všech pokřtěných.

Knihy Apokalypsy nám podává jednu charakteristiku svatých a říká, že jsou to lidé cele patřící Bohu. Prezentuje je jako nespočetné množství „vyvolených“, oděných v bílém rouchu a poznamenaných „Boží pečeti“ (srov. Zj 7,2-4.9-14). Touto poslední zvláštností je alegorickým jazykem zdůrazněno, že svatí patří Bohu plně a výlučně, jsou Jeho vlastnictvím. A jaký je význam poznamenaní člověka a jeho života Boží pečeti? Říká to znovu apoštol Jan: znamená to, že v Ježíši Kristu jsme opravdu Božími dětmi (srov. 1 Jan 3,1-3).

Jsme si vědomi tohoto obrovského daru? Všichni jsme Boží děti! Máme na paměti, že ve křtu jsme obdrželi „pečeť“ našeho nebeského Otce a stali jsme se Jeho dětmi? Řečeno velice jednoduše: nosíme Boží příjmení, naším příjmením je Bůh, protože jsme děti Boží. Tady je kořen povolání ke svatosti! A svatí, které si dnes připomínáme, jsou právě ti, kdo žili v milosti svého křtu a uchovali bez úhony tuto „pečeť“ tím, že jednali jako Boží děti, snažili se napodobovat Ježíše a nyní již dosáhli cíle, protože konečně vidí „Boha tak, jak je“.

Druhá vlastnost svatých spočívá v tom, že jsou příkladem hodným následování. Avšak pozor: nejenom ti kanonizovaní, nýbrž svatí – takřkajíc – „od sousedů“, kteří se snažili s Boží milostí praktikovat evangelium ve svém běžném životě. S takovými svatými jsme se také setkali; možná máme někoho takového v rodině anebo mezi přáteli a známými. Jim patří náš vděk a zejména se patří poděkovat Bohu, že nám je daroval, postavil je blízko k nám jako živé příklady nakažlivého způsobu žití i umírání ve věrnosti Pánu Ježíši a jeho evangeliu. Kolik jen dobrých lidí jsme poznali a poznáváme, když říkáme: Ten je svatý! Říkáme to bezděčně. Jsou to svatí od našich sousedů, nejsou kanonizováni, ale žijí s námi.

Napodobovat jejich skutky lásky a milosrdenství znamená tak trochu zvětšovat jejich přítomnost na tomto světě. Evangelní skutky jsou vskutku tím jediným, co odolá destrukci smrti: projev něhy, velkodušná pomoc, čas strávený nasloucháním, návštěva, dobré slovo, úsměv... Nám se tyto skutky mohou jevit jako bezvýznamné, ale v Božích očích jsou věčné, protože láska a soucit jsou silnější než smrt.

Panna Maria, Královna všech svatých, ať nám pomáhá více důvěřovat Boží milosti, abychom se odhodlaně ubírali cestou svatosti. Naší Matce svěřme svoje každodenní úsilí a prosme Ji také za naše drahé zesnulé v důvěrné naději, že se společně jednoho dne všichni setkáme v oslaveném nebeském společenství.

Svatý otec František

Jak získat odpustky pro duše v očištění

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očištění. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očištění, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. Setkáváme se u Pražské brány a s několika zastávkami procházíme náměstím Míru, ulicí 5. května a náměstím Karla IV. do ulice Fibichovy. Nejbližší termíny: 29. říjen, 26. listopad 2016.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění. (V roce 2014 bylo jen na Mělnicku provedeno průměrně 37 umělých potratů měsíčně.)

